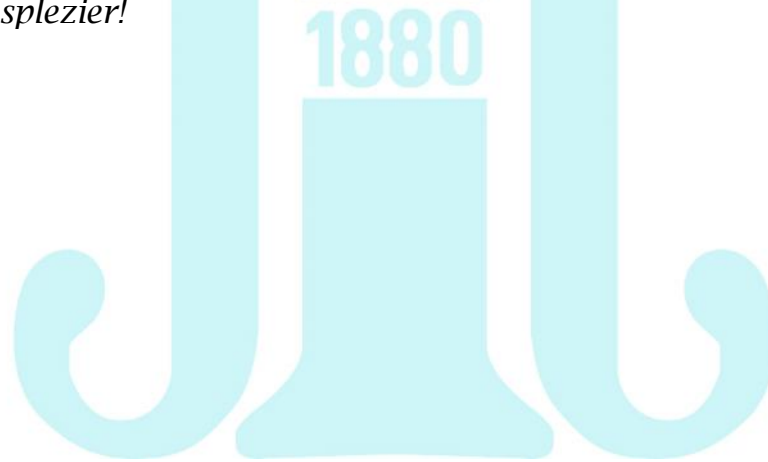

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

IN BLIJDE VERWACHTING

blijspel in drie bedrijven

door

1880

Pierre Soetewey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.2982

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *IN BLIJDE VERWACHTING* op te voeren moet de naam van auteur *PIERRE SOETEWY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2008/220/24
ISBN 978-90-385-10231

© 2008 Toneelfonds J. Janssens/Pierre Soetewey
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(4 dames – 3 heren)

BART : bankbediende, 27

LIZ :, zijn vrouw, secretaresse, 28

SIEN : Liz' moeder, 65

JAN : reisgenoot, journalist, 37

HILDE : reisgenote, zijn vrouw, 26

RIK : reisgenoot, militair, 28

MIREILLE : zijn vrouw, 25

DECOR

Het benedengedeelte van een duplex-appartement op de derde verdieping van een flatgebouw. Twee deuren: één naar de inkomhal en toilet en één naar de keuken. Het begin van een trap naar het bovengedeelte op de 4de verdieping met de slaapkamers en de badkamer. Mooi ingericht met lichte meubeltjes (vooral geen zware). Verdere aankleding ad libitum

Tijd : heden

Plaats : ergens in Vlaanderen

EVEN VOORSTELLEN

BART : bankbediende – 27 jaar – een “goeie lobbes”, zelfs een beetje té braaf en dat maakt van hem een nogal gemakkelijke prooi voor grappenmakers.

LIZ : secretaresse – 28 jaar. Een zeer kordate vrouw die zich niet in de luren laat leggen en die haar man graag wat kordater zou zien.

SIEN : Liz’ moeder – 65 jaar. Een “moeilijk” mens – ze is verzuurd, haar man heeft haar 25 jaar geleden in de steek gelaten voor één of andere “seksbom”, en dat blijft haar dwarszitten. Ze haat mannen in het algemeen (hoewel er toch uitzonderingen zijn) De jeugd (iedereen beneden de 30 is een “snotneus” voor haar) is zonder meer slecht, verdorven, leeft enkel voor seks, heeft voor niets respect enz. Wanneer ze het toch voor iemand heeft (in dit geval een “snotneus”) laat ze zich op een ongelooflijke manier voor de gek houden. Ze spreekt altijd bijtend, kortaf en dat maakt haar onsympathiek.

JAN : journalist – 37 jaar. Nuchter, kalm, rustig, vlotte kerel.

HILDE : zijn vrouw – 26 jaar. Een heel speciaal geval – ze heeft een ongebreidelde fantasie en misbruikt die om allerlei verhaaltjes te verzinnen – een leugentje meer of minder deert haar niet – Er is “iets” mis met haar, maar wat is erg onduidelijk – ze komt wel lief en aangenaam over.

RIK : Militair, 28 jaar. Een grootspreker, geeft zich uit als majoor bij de parachutisten, maar is gewoon korporaal.

MIREILLE : zijn vrouw – 25 jaar. Mooie jonge vrouw.

EERSTE BEDRIJF

(Een zaterdag in november – tegen de middag – Hilde komt uit de keuken met een glaasje water – ze gaat zitten en haalt uit haar handtas een paar pilletjes, die ze in het glas laat vallen)

HILDE :*(kijkt op haar horloge en zucht)* Kwart over elf. Nu is het zo zoetjesaan toch tijd dat hij wakker wordt en opstaat. Tenzij hij nog altijd **zo** straalbezopen is, dat zelfs dat nog te veel gevraagd is. *(ze neemt een magazine waarin ze blijkbaar zat te lezen en gaat daarmee voort)*

(Bart verschijnt na een paar ogenblikken op de trap – hij is in pijama en ziet er belabberd uit – zo voelt hij zich trouwens ook)

BART : *(hij kreunt)* O... o... een houten kop heb ik... Mijn keel is juist schuurpapier... *(nu pas ziet hij Hilde zitten – hij is totaal verrast)* Hé ! Wat doe jij hier eigenlijk ?

HILDE :Ik wacht. *(ze lacht)*

BART : Op wie ? Waarom ? Jij woont hier toch niet ? *(kreunt weer)* O, die steken in mijn koppeke... *(gaat zitten)*

HILDE :*(reikt hem het water aan)* Hier, drink dat op.

BART : Wat is dat ?

HILDE :Water met een aspirientje. Het zal je goed doen.

BART : Ik vroeg wat jij hier eigenlijk doet... Hoe ben jij hier gekomen ?

HILDE :*(lacht)* Jij weet toch nog waar je gisteravond geweest bent neem ik aan ?

BART : Gisteravond... Laat me 'ns nadenken... gisteravond... wacht 'ns... jaja ik heb het. Ik ben naar die bijeenkomst geweest van... je weet wel... van onze reisgenoten waarmee we in augustus naar Tirol zijn geweest...

HILDE :Bravo zeg, wat 'n geheugen ! En weet je nog wie daar allemaal waren ? Je vrouw was er bijvoorbeeld niet. Waarom trouwens niet ?

BART : *(duidelijk tegen zijn zin)* Liz is naar één of ander driedaags congres in Oostende. *(er schiet hem iets te binnen)* Wacht 'ns... drie dagen... donderdag,

vrijdag... vandaag is het toch zaterdag, hé ? Hoe laat is 't eigenlijk ?

HILDE : Bijna half twaalf.

BART : Al zo laat ? Ze zou zaterdag tegen de middag thuiskomen, zei ze... maar dan... verdomme ! Vooruit, weg jij ! Liz moet jou hier niet zien...

HILDE : Kan me geen zier schelen. Weet je wie er ook niet was ?

BART : Waar ?

HILDE : Wel gisteravond. Jan, mijn man, de journalist. Die zat ook in Oostende of daar ergens in de buurt... Misschien hebben ze mekaar daar wel ontmoet, mijn Jan en jouw Liz... Weet jij nog hoe jij vannacht bent thuisgekomen ?

BART : Hoe ik...? Met mijn auto zeker ?

HILDE : Lieverd, jij was zo strontzat dat je niet eens meer wist waar we waren. Jij was absoluut onbekwaam om te rijden.

BART : Ja ?

HILDE : Herinner jij je dan helemaal niks meer ?

BART : Hoe ben ik dan hier geraakt ?

HILDE : Zeg 'ns heel lief : "Bedankt, schattebout".

BART : Hoe ? Heb jij dan...?

HILDE : Jawel, ik, in hoogsteigen persoon. Met mijn wagentje...

BART : Dus... jij hebt me hier afgezet en... jamaar, ben jij **hier** dan blijven slapen in die zetel ?

HILDE : (*lacht*) In die zetel ? Ben je gek ? Jij bent trouwens ook niet meteen naar bed gegaan.

BART : Nee ?

HILDE : Je moest en je zou absoluut nog iets drinken. Een whisky zei je.

BART : Ja ?

HILDE : Het zijn er nog drie geworden. En toen begon je te janken en te snotteren.

BART : (*ongelovig*) Ik ?

HILDE : Waarom vind je jezelf toch altijd zo beklagenswaardig ? Je werk op de bank is niks, Liz geeft niet om jou, je bent meer ziek dan gezond en je haalt nooit de dertig... enz... enz... het is een hele litanie, hoor...

BART : (*klagend*) Da 's toch allemaal waar... (*plots*) Hoe ben ik dan in bed geraakt ?

HILDE : (*lacht*) O, dat is een interessante vraag. Kijk, hoe jij gewoonlijk naar bed gaat

weet ik niet. Maar deze keer heb ik je wel moeten helpen. Je vroeg me of ik met jou naar bed wou gaan...

BART : Wat – zeg – je ?

HILDE : Daar had je al de hele avond van gedroomd, zei je.

BART : Jij fantaseert gewoon wat om je interessant te maken.

HILDE : Denk je ? Zal ik 'ns iets vertellen over je ondergoed ?

BART : Over mijn...?

HILDE : Jij droeg vannacht een lichtblauw doorschijnend onderbroekje...

BART : (*compleet verrast*) Wat...? Een... Jij weet gewoon niet meer wat je zegt !

HILDE : Ik heb er zelfs een foto van genomen. Misschien laat ik je 'm ooit wel 'ns bewonderen. Maar ik geloof nooit dat je dat lichtblauw doorschijnend dingetje al lang draagt. Misschien droeg je 't zelfs speciaal om het mij te laten zien. Kom, trek je pijama maar 'ns uit. (*steekt haar hand naar hem uit*)

BART : (*slaat erop*) Ben jij nu helemaal...?

HILDE : In ieder geval, toen we in Tirol waren droeg je het niet.

BART : Wat weet jij daar verdomme van ?

HILDE : (*denkt er met weemoed aan*) Die nacht in die berghut, weet je nog ? Toen droeg jij doordeweeks wit ondergoed. En daar kon ik moeilijk naast kijken want we waren toen verplicht onze bovenkleden uit te trekken om ze te laten drogen. Maar ik moet toegeven dat lichtblauw doorschijnend jou veel poëtischer staat dan prozaïsch wit...

BART : Allemaal gelul !

HILDE : Zeg, we hebben daar toch heerlijk samen geslapen ?

BART : Met drie in één kamer, ja. Door een samenloop van omstandigheden. En begin daarover alsjeblieft weer niet te fantaseren.

HILDE : En begin jij er niet over te zeuren. Jij en Liz hebben allebei een mooi inkomen, twee auto's en een modern duplex appartement. Wat wil je eigenlijk nog meer?

(*Bart bromt iets*)

Een echte brombeer word je. En in plaats van dat gezeur zou je me beter bedanken voor wat er gisteravond en vannacht gebeurd is. Alleen was jij nooit

thuisgeraakt, beseft je dat wel ? Kom, geef me een zoentje en we zwijgen erover.

BART : *(naar haar)* Een zoen... een zoen... *(zoent haar)* Voilà ! Daar heb je je zoentje.

(Hilde omhelst Bart, zodat het een lange zoen wordt, maar op dat moment gaat de haldeur open en verschijnt Sien)

SIEN : *(verrast en verbaasd)* Wat... Wat betekent dat ? Wie is... en wat...

BART : *(maakt zich uiteraard vlug los)* O... dat... dat heeft niks te betekenen en het is niet wat je denkt, mama...

SIEN : *(bijtend)* O nee ? Ik betrap jullie in flagranti delicto... maar het is niet wat ik gezien heb? Jij loopt hier halfnaakt rond en je pleegt overspel waar ik bij sta !

BART : Ik... ik wou de juffrouw alleen maar bedanken, zie je... en...

SIEN : *(altijd even bijtend)* Ik heb gezien wat ik zag ! Maar ik heb altijd geweten dat jij een onbetrouwbare scharrelaar bent. Wie is dat vrouwmens... die... die seksbom eigenlijk ?

BART : *(zoekt een uitvlucht)* O... jaja... mag ik jullie eventjes voorstellen ? Dat is... Liz' mama...Mijn schoonmama dus... Ze woont hier vlak naast en ze heeft een sleutel van ons appartement.

SIEN : Om jou te betrappen op heterdaad. Wel, wie is dat vroeg ik ?

BART : Dat... dat meisje... ze heet Hildegarde... We hebben haar ontmoet in Tirol toen we in augustus daar waren, mama. *(tot Hilde)* Jodel 'ns, Hildegarde...

HILDE :*(schiert in een luide lach, wat een strenge blik van Sien oplevert)* Er is geen woord van waar, mama... pardon, mevrouw... Net voor u binnenkwam had hij het over zijn ondergoed.

BART : Maar...

SIEN : Over zijn... wat ?

HILDE :Zijn ondergoed. Meer precies over zijn onderbroekje. Jawel, zijn onderbroekje. Het zou lichtblauw en doorschijnend zijn.

BART : Zeg 'ns...

SIEN : Dat verwondert me niks. Ik heb in hem altijd een seksmaniak gezien. Lichtblauw ondergoed ... en dan nog doorschijnend ook...

HILDE :Maar ik weet waar die dwaze fantasie deze keer vandaar komt.

SIEN : Ja ?

HILDE :Van gisteravond. Ziet u, we hadden een bijeenkomst met de mensen waarmee wij samen naar Tirol zijn geweest. Hij is plots onwel geworden...

(Bart laat zich kreunend in een zetel vallen)

SIEN : Zeker te veel gedronken ?

HILDE :Absoluut niet, mama... pardon, mevrouw. Hij had helemaal niets gedronken behalve een paar glazen water... of was het limonade, Bart ?

BART : *(kreunt)* Water... ik verdraag geen limonade...

SIEN : Wat is er dan gebeurd ?

HILDE :Wel... opeens stootte hij een soort dierlijke kreet uit... Gelukkig heb ik altijd een paar medicamenten bij.... Ik ben apothekersassistente ziet u....

SIEN : Welk medicament bedoelt u ?

HILDE :O... eh... "tetramycycline".... Ik heb me dan opgeofferd en heb hem thuisgebracht...

SIEN : Dat was dan wel om 3 u. 25 vannacht.

HILDE : Vermits u het zegt zal dat wel juist zijn. Ik heb niet op mijn horloge gekeken...

SIEN : Het was 3 u. 25. En ik heb heel wat gestommel gehoord in hun slaapkamer. Ik slaap namelijk aan de andere kant van de muur. En ik meen zelfs ook gelach gehoord te hebben.

HILDE :Dat is best mogelijk...

SIEN : Was het misschien met zijn...

HILDE :... ondergoed, bedoelt u ? Dat herinner ik me niet...

SIEN : *(tot Bart)* Hoorde je dat, schoonzoon ? Dat meisje heeft zich opgeofferd om jou thuis te brengen. Verdient ze daarvoor geen hartelijke dank ?

BART : *(ongelukkig)* Ik was bezig haar te bedanken toen je binnenkwam, mama...

SIEN : *(tot Hilde)* Je hebt hem dus thuisgebracht, zeg je. Ben je hier dan ook blijven slapen ? Ben jij dan bij hem in bed gekropen ? Hoe oud ben jij eigenlijk ?

HILDE :Zesentwintig.

SIEN : Hm... Nog een snotneus dus.

HILDE :Enfin mevrouw...

SIEN : Al wat nog geen dertig is, zijn bij mij snotneuzen. (*op Bart*) Hij daar ook.

BART : Ik ben zevenentwintig, mama !

SIEN : Voilà. Dus ook nog een snotneus. Je bent er toch zeker van dat jullie niet samen geslapen hebben, hé ?

HILDE :Absoluut zeker. Ik heb hier beneden in een zetel geslapen.

SIEN : Hm... Want de jeugd tegenwoordig.... Dat doet maar... leeft erop los... In mijn jonge jaren...

HILDE : (*lacht*) ... toen u nog een snotneus was...

SIEN : (*verrast*)... kende men geen zedenverwilderung zoals nu... (*nogal plots*) Ben jij getrouwd ?

HILDE :Ja.

SIEN : Wat doet hij voor de kost ?

HILDE :Hij is journalist.

SIEN : (*alsof een wesp haar gestoken heeft*) Journalist, zeg je ? Journalist ? Mijn ex-man was ook journalist. En weet je wat hij gedaan heeft ? Hij heeft me laten stikken en is er met een of andere seksbom vandoor gegaan...

BART : (*meer voor zichzelf*) Echt een voorbeeld van goed zedelijk gedrag...

HILDE :... en hij was toen waarschijnlijk toch geen snotneus meer.

SIEN : De jeugd heeft geen greintje respect meer voor de ouderdom. Maar ik zal erop toezien dat dit flatgebouw niet ontaardt in een bordeel. (*tot Bart*) Goed begrepen ?

BART : (*braafjes*) Ja, mama... Ik zal het ook tegen Liz zeggen.

SIEN : Die weet het zo wel. (*tot Hilde*) En jij, meisje, ook begrepen ?

HILDE :Zeker mama... pardon, mevrouw.

SIEN : O ja, over Liz gesproken, ik heb zo-even telefoon gekregen van haar. Ze is op weg naar huis. Ook begrepen ?

BART + HILDE : (*samen*) Begrepen, mama...

SIEN : En denk nu maar niet dat jullie al van mij verlost zijn.

(*Sien loopt naar de deur, maar Hilde loopt haar voorbij en opent de deur voor haar*)

HILDE :Echt bedankt voor uw komst, mevrouw... U bent altijd welkom...

SIEN : Dank je... *(dan vertrouwelijk zacht)* O ja, onder ons vrouwen... *(kijkt nog even naar Bart)* Dat lichtblauwe doorschijnende onderbroekje... loonde dat echt de moeite ?

HILDE :*(even verrast – dan)* Voor snotneuzen wel...

(Sien kijkt haar aan – bromt iets en verdwijnt dan – Bart en Hilde bekijken mekaar en schieten in een lach)

(lachend) Wel, jouw schoonmoeder lijkt me geen doetje. Maar je ondergoed heeft blijkbaar wel indruk op haar gemaakt.

BART : Och, ze meent het goed.

HILDE :Je weet nu tenminste wat Liz verwacht. Zal ik koffie zetten ?

BART : Weet jij waar je alles kan vinden ?

HILDE :Beste jongen, ik ben vanmorgen om acht uur naar beneden gekomen en om kwart over acht dronk ik al koffie. Met een koekje nota bene. Dus... laat dat gerust aan mij over... *(naar keuken – draait zich nog even om)* En hoe gaat het nu met jou ? Al een beetje beter ?

BART : Het gaat wel...

HILDE :En ik zal 'ns jodelen ! *(af in keuken)*

BART : *(even alleen, uit de keuken klinkt gejodel)* Wel verdomme... ze doet het nog ook ! *(gaat naar de keuken en kijkt binnen)* Waar heb jij dat geleerd, zeg ?

HILDE :O, ik jodel al van toen ik heb leren spreken...

BART : Ja, dat zal wel. Heb jij koekjes gevonden ?

HILDE :*(geeft hem een doosje koekjes)* Hier. Laat er nog eentje in voor Liz, hé ! En voor mij ook.

BART : Jaja... *(gaat terug zitten, opent het doosje en neemt er een paar)*

HILDE :*(terug op met melk en suiker)* Neemt Liz melk en suiker ?

BART : Soms wel en soms niet. Van waar kwam jij om acht uur ?

HILDE :Van boven natuurlijk.

BART : Bedoel je... uit onze kamer ?!

HILDE : De kamer waar ik geslapen heb... bij jou...

BART : Dus... het is waar... dat jij... bij mij...

HILDE : Voor zover ik kon slapen tenminste. Want jij snurkt als een os. Denk maar eens even aan die nacht in de berghut. Jij, ik en je vriend Rik trokken op zekere dag de bergen in met de bedoeling tegen de avond terug “thuis” te zijn. Liz en Jan gingen liever niet mee en ze bleven in het hotel. Wij vertrokken met bewolkt weer. Maar kort na de middag is het beginnen sneeuwen. En in plaats van rechtsomkeer te maken trokken we almaar verder en verder. De sneeuw werd een echte sneeuwstorm.

BART : (*verveeld*) Tot we aan een berghut kwamen. We hebben er gegeten... dikke erwtensoep met stukken worst en rookspek.

HILDE : Er waren maar twee kamers. Twee van elk drie bedden. Wij met ons drieën hebben dus inderdaad in één en dezelfde kamer geslapen.

BART : Dat betekent nog niet dat we “samen” geslapen hebben, hé.

HILDE : Een ogenblikje, beste vriend. Wat is er gebeurd ? Ik koos een bed aan de ene kant, jij in het midden en Rik de andere kant. En zo begon de nacht... die memorabele nacht met zware gevolgen...

BART : Zware gevolgen ? Je hebt er toch geen verkoudheid aan overgehouden ?

HILDE : Was het dat maar... Jullie zijn allebei met jullie heupflesje in bed gekropen...

BART : (*onderbreekt*) Jij hebt ook...

HILDE : Jaja, goed, ik heb er ook een slok van genomen. Maar jullie... welwel... Het duurde niet lang of Rik, onze stoere militair en grootspreker, was uitgeteld. Hij is in slaap gevallen en pas de volgende dag rond tien uur wakker geworden. En jij...

BART : Wat ik ?

HILDE : Jij lag de hele tijd te kreunen, te kermen... je voelde je zo eenzaam en alleen, je had het overal koud en wat weet ik al... Zeker moment zei ik: “Kom maar bij mij liggen, ik heb het warm.”

BART : Die bedden waren zo smal dat ze amper breed genoeg waren voor één persoon.

HILDE : (*bekijkt hem*) En dan ?

BART : (*snapt het*) O nee, hé !

HILDE : Toch. Wij hebben de hele nacht in een bed gelegen dat amper breed genoeg

was voor één persoon. Dus mag ik wel zeggen dat we samen geslapen hebben volgens mij.

BART : *(toegevend)* Geslapen dan... Maar niks anders.

HILDE : *(lacht – gaat richting keuken)* De koffie zal nu wel klaar zijn, denk ik. *(draait zich naar hem – legt haar hand op haar buik)* Bekijk mij 'ns goed... Zie je hier niets ?

BART : Hoe ? Wat... wat moet ik zien ?

HILDE : O, over een paar maanden zal je 't natuurlijk beter zien... *(lacht en verdwijnt in de keuken)*

BART : *(overrompeld)* Je bedoelt toch niet dat... dat je... maar dat kan niet....

HILDE : *(vanuit de keuken – luid)* Jawel !

BART : *(a.b.)* Maar... dat zou ik toch wel weten....

HILDE : *(terug op met koffie)* Denk je ? Van vorige nacht weet je ook niks heb je me gezegd. En haal je nu kopjes ?

BART : Kopjes ? O ja, de kopjes... *(af in keuken)*

HILDE : *(luid)* En breng een schaalje mee om de koekjes in te leggen.

BART : Jaja... *(er valt iets in de keuken – hij vloekt)*

HILDE : En laat niks vallen. We moeten geen brokken maken... *(lachend)* Want die zijn al gemaakt... Drie maand geleden...

BART : *(terug met schaal en kopjes)* Maar waarom zou ik... en niet Rik... die was toch ook in de kamer.

HILDE : Zeker, maar die zou dan in zijn slaap met telepathie hebben moeten werken...

BART : En je man ? Jan ? Jullie slapen toch iedere nacht in hetzelfde bed...

HILDE : Inderdaad. Maar Jan is absoluut uitgesloten. Neenee, van Jan is het 200% zeker niet...

BART : En van een andere man ? Jij kent er toch nog...

HILDE : *(verontwaardigd)* Zeg 'ns, wat denk jij wel van mij.

BART : Verdomme, verdomme... Zeg, je gaat Liz toch niet vertellen....

HILDE : Dat zal ervan afhangen hoe jij je tegenover mij gedraagt... Zou je mij eens geen kopje koffie inschenken ?

BART : Koffie ? O ja... jaja, natuurlijk... *(schenkt in – houdt er plots mee op)* En Jan ? Hoe zal die reageren ?

HILDE :Dat zal ik jou ‘ns precies vertellen. Hij zal zeggen : “O ja ? En wat dan nog ?
Terugsturen kunnen we niet, dus laat maar komen.” Of iets in die zin.

BART : Denk je ?

HILDE :Jan is een koele kikker. Hij windt zich nooit ergens over op.

BART : Is er dan niks dat hem interesseert ?

HILDE :Toch wel. Vrouwen. Van rond de dertig. Hij zelf is er zevenendertig.

BART : En je weet zeker dat hij...

HILDE :Is jou in Tirol trouwens niets opgevallen ?

BART : Jouw korte minirokjes, ja. Maar verder...

HILDE :Je moet toch gezien hebben dat hij constant bij een schattig grietje bijna op schoot zat.

BART : Dat is me niet echt opgevallen... Wie bedoel je ?

HILDE :Liz natuurlijk !

BART : (*schrikt*) Liz ? Mijn vrouw ?

HILDE :Beste Bart, denk jij dan echt dat het toeval is dat die twee – juist die twee – gisteravond afwezig waren en dat ze – weer toevallig – allebei naar de zee moesten ? Het zou me verbazen als ze mekaar daar niet zouden ontmoet hebben.

BART : Daar geloof ik geen woord van.

HILDE :(*lacht*) Wat geloof jij eigenlijk nog wel, zeg ? In Tirol liep Liz in ieder geval hoog met hem op. Ze zijn daar die nacht toch ook samen in het hotel gebleven... Weer toevallig...

BART : (*denkt na*) Zou Liz daarom misschien soms zo... zo gevoelloos reageren ? En Jan ?

HILDE :Ik zei het al: Jan is een koele kikker. En de laatste tijd gaat er geen week voorbij zonder dat we ruzie hebben... (*begint te huilen*)

BART : Je moet nu niet beginnen huilen.

HILDE :(*huilend*) Hij is mij beu... En dat kan ik niet blijven verdragen...

BART : Jan is een toffe vent en zeker niet koudbloedig.

HILDE :Hij verwaarloost mij. En ik heb zoveel liefde en troost nodig... (*bij hem*) Geef me nog eens een zoentje...

BART : (*verveeld*) Hilde, dat... dat kan ik echt niet doen...

HILDE :(*dringt aan*) Eéntje maar...

BART : (*zucht*) Nu, vooruit dan... (*kust haar vlug en zeer oppervlakkig*)

HILDE :Veel heb ik er niet van gevoeld, maar jij bent toch veel liever dan Jan... (*nogal plots*) En nu ga ik uitpakken.

BART : Uitpakken ? Wat uitpakken ?

HILDE :Mijn reiszak natuurlijk...

(*Hilde voegt de daad bij het woord : ze haalt de reiszak ergens te voorschijn, opent die en begint er allerlei reisgoed uit te laden en links en rechts te deponeren: kledingstukken, toiletgerief, etc... - Bart staat er overdonderd naar te kijken*)

BART : (*uiteindelijk*) Zeg eens, wat betekent dat ?

HILDE :Ik kom een paar dagen hier logeren. Bij jou en Liz.

BART : (*gelooft z'n oren niet*) Jij komt wat ?

HILDE :Een paar dagen hier bij jullie intrekken. Misschien een week...

BART : Dat is het toppunt !

HILDE :Jullie appartement is groot genoeg.

BART : Is jullie flat dan niet groot genoeg ?

HILDE :Daarover gaat het niet. Maar het is daar geen leven meer met "dat mens", mijn schoonmoeder....

BART : Verhuis dan. Ga ergens anders wonen.

HILDE : Dat wil Jan niet. 't Is *zijn* moeder... en tenslotte wonen we er gratis, want het is haar eigendom.

BART : En jullie hoeven geen huur te betalen ?

HILDE :Nee... En ze betaalt ook onze verlichting en verwarming, wekelijks gaan we op haar kosten mee op restaurant en onze jaarlijkse vakantie krijgen we ook gratis...

BART : En toch is het daar geen leven met "dat mens" ?!

HILDE :Nee. Ze is gewoon onuitstaanbaar. Ik kan niks goed doen. Op alles heeft ze kritiek.

BART : En wat zegt Jan daarvan ?

HILDE :Die zegt niks, dat is het juist... Ik moet er absoluut een paar dagen weg...

BART : Weet Jan dat ?

HILDE :Ik heb hem gisteravond een briefje geschreven.

BART : Gisteravond ?

HILDE :Vannacht eigenlijk. Voor ik jou naar huis bracht ben ik eventjes bij mij thuis gestopt. Om mijn koffer te nemen en een paar woorden voor Jan te schrijven.

BART : Enfin, Hilde... Je kan hier toch niet zomaar blijven. Wat denk je dat Liz daarvan zal zeggen ?

HILDE :Zij begrijpt dat zeker. En jij gaat me helpen haar desnoods te overtuigen.

BART : Waarom zou ik ?

HILDE :*(bij hem)* Lieve schat, zou je dan echt willen dat ik haar het hele verhaal doe over ons nachtje in die berghut ? *(wijst op haar buikje)* Met alle gevolgen vandien ?

BART : *(verstomd)* Maar dat is... dat is verdomme chantage !

HILDE :Noem het liever een wederdienst. Ik heb jou vannacht veilig thuisgebracht en nu mag ik hier een paar dagen verblijven. Dat is toch redelijk ?

BART : *(aarzelt)* Dus... als ik niet akkoord ga...

HILDE :Ja... dan ben ik bijna verplicht Liz van alles op de hoogte te brengen. Maar ik weet zeker dat jij me wilt helpen. Trouwens, beeld je eens in: zou dat niet geweldig zijn, zo'n ménage à trois ? Jij met twee vrouwtjes, helemaal voor jou alleen...

BART : Eén vrouw is soms al zo vermoeiend. Dus zal het met twee wel helemaal gekkenwerk worden... *(hij begint de spullen van Hilde bijeen te grabbelen en ze terug in haar valies te stapelen)*

HILDE :Wil jij wel eens van mijn spulletjes blijven ?

BART : Luister, Hilde. Probeer die zaak maar met mijn vrouw te regelen. Als **zij** het goed vindt dat je hier een paar keer blijft overnachten, mij ook goed. Onder de gegeven omstandigheden wil ik er niet over beslissen...

HILDE :*(sarcastisch)* O, wat ben jij toch een dapper man.

(er wordt gebeld)

BART : Wie kan dat verdomme zijn ? *(naar parlofoon)* Allo... O, jij bent het... Oké... *(opent automatisch de buitendeur beneden – tot Hilde)* 't Is Liz. Ze is donderdag haar sleutels vergeten. *(gejaagd)* Ik... ik ga naar boven... me omkleden en een beetje verfrissen. Zeg maar dat ik me niet al te best voel. Ze zal hier zo aankomen... *(richting boven – draait zich om)* Maar geen woord over... je weet wel. *(vlug af naar boven)*

HILDE : *(even alleen)* 't Is best een aardige jongen. Maar hij kan toch zo pessimistisch zijn. *(met lege kopjes naar keuken – even af)*

(Liz op met reiskoffertje dat ze neerzet – ze ziet Hilde als die terug binnenkomt en is verrast haar te zien)

LIZ : Hé, jij hier ? Hoe gaat het ermee? *(bij haar – drie kusjes)* En, alleen ?

HILDE : Ja. Hoe was het aan zee ?

LIZ : Och, zoals altijd. Veel woorden en geen daden. En slecht weer. Maar wat doe jij hier ? En waar is Bart ? Hij is thuis want hij heeft de deur geopend. *(kijkt rond en ziet ergens haar sleutels liggen)* Ha, hier liggen mijn sleutels. Ik was ze donderdag toch zeker wel vergeten. Dus, leg eens uit. Wat gebeurt er hier ? *(merkt de koffie)* Je hebt wel koffie gezet, zie ik. Of deed Bart dat misschien ? Komaan zeg, geef eens een beetje uitleg.

HILDE : Ja... het is een heel verhaal, Liz.

LIZ : *(zet zich gemakkelijk om een koffie te drinken)* Ik ben benieuwd. Om te beginnen: waar is Bart eigenlijk ?

HILDE : Hij... hij voelt zich niet al te best. Last van hoofdpijn en zo. Hij ging graag nog even op het bed liggen, zei hij.

LIZ : O... ja, dan zullen we hem maar gewoon gerust laten. Maar hoe ben jij hier gekomen en waarom ben jij hier ?

HILDE : Wel... herinner jij je niet meer dat we met ons reisgroepje hadden afgesproken om nog al eens samen te komen ?

LIZ : 'Tuurlijk. Mag ik raden ? Dat is gisteravond doorgegaan.

HILDE : Inderdaad. En daar...

LIZ : *(lacht)* ... heeft mijn lieve man een beetje te veel gedronken...